

MARCEL VAN DRIEL

SPINVASIE

kluitman

HORRORZONE

Happyland
Teddy
Trick or Treat
Horrorscoop
De Backroom Files
Huize Helmoedt
Mr. Frost
Spinvasie

The spiders come in side by side
Two by two and night by night
Who is food and who is thrown away?

Spiders – Slipknot

*‘De spin is een fixer. Als je tegen het web van een spin
aan knalt, wordt ze niet boos. Ze weeft het gewoon
opnieuw en repareert wat kapot is gegaan.’*

Louise Bourgeois, kunstenaar

Wil je op de hoogte blijven van alle horrorboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W102601

Bisac JUV018000 / JUV002140

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Marcel van Driel

© Omslagillustratie: Paco Vink

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor

het trainen van kunstmatige intelligentie.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

YOËL

‘A AAHHH!’ schreeuwde Yoël. Hij deinsde achteruit en botste tegen zijn vader aan, die nog achter hem stond in de gang.

‘Yoël, wat is er?!’ vroeg zijn vader geschrokken.

De jongen wees naar het spinnenweb dat half over de voordeur was gesponnen. Midden in het web zat de dikste, vetste spin die hij ooit had gezien. ‘Een spin, pap!’ riep hij.

Zijn vader schoot in de lach. ‘Ga je me nou vertellen dat mijn veertienjarige zoon bang is voor zo’n klein spinnetje?’

‘Klein?! Dat ding is zo groot als mijn hand!’

‘Alleen als je de poten meetelt. Wacht maar.’ Hij verdween de gang uit en kwam terug met een kruimeldief. Met veel lawaai zoog hij de spin met web en al op.

‘Is dat niet zielig?’ vroeg Yoël.

‘Vast. Maar jij moet naar school. Hup!’

Yoël deed de deur open en liep naar buiten.

‘Graag gedaan, hè?’ riep zijn vader hem na. ‘Held!’

‘Jaja,’ mompelde Yoël. Hij keek de engste horrorfilms, maar spinnen, daar kon hij gewoon niet tegen. Konden ze die beesten niet gewoon afschaffen of zo?

Pap had zijn fiets al klaargezet. Yoël sprong erop en racete weg. Hij moest inderdaad opschieten, anders kwam hij te laat.

Halverwege de straat viel het hem pas op hoe stil het was. Er reed geen enkele auto of fietser. Hij zag ook nergens andere kinderen, terwijl er twee scholen in de buurt waren. Normaal was het om deze tijd hartstikke druk. Het was toch geen zondag? Hadden ze zich vergist in de dag?

Het deed hem denken aan *28 Days Later*, die horrorfilm die hij stiekem met Zayn had gekeken. Daar werd iemand wakker uit een coma en ontdekte dat de hele wereld was overgenomen door zombies.

Elk moment kon er een zombie om de hoek komen.

Houd op met die onzin, dacht Yoël. Misschien was er een ongeluk gebeurd en had de politie de straat afgezet?

Maar dan zou hij toch iets moeten horen? Sirenes of zo?

Ineens klonk er een gil. Yoël schrok zo erg dat hij bijna tegen de stoeprand fietste. Hij remde af en keek om zich heen, maar zag niemand.

‘Help!’ schreeuwde een vrouw. Haar stem kwam van om de hoek. Moest hij helpen, of omkeren en naar huis fietsen om hulp te halen? Maar wat als hij dan te laat was?

Opnieuw klonk er een kreet: ‘Help me alsjeblieft!’

‘Hou vol!’ riep Yoël, zonder te weten of ze hem kon horen. Hij trapte zo hard als hij kon en scheurde de hoek om.

Een vrouw kwam op hem afrennen. Haar jurk was gescheurd en haar haren zaten vol met witte draden. Ze droeg geen schoenen. Toen ze Yoël zag, begon ze wild met haar armen te zwaaien. ‘Keer om!’ gilde ze.

‘Waarom?’ vroeg hij.

‘De spinnen!’ schreeuwde ze.

Yoël keek langs haar heen de straat in. Heel even dacht hij dat het een hond was. Zo’n hele grote. Hoe heette zo’n beest ook alweer? O ja, een Duitse dog.

Toen zag hij de poten. Het waren er geen vier, maar acht. Ze tikten razendsnel over het asfalt. Het was een spin! Het lijf van het beest was zo groot als een volle vuilniszak. De kaken bewogen onophoudelijk heen en weer.

Er kwam een tweede spin bij. En een derde. En een vierde. Dit was toch niet echt? Spinnen kunnen toch niet zo groot worden?! Hij keerde zo snel mogelijk zijn fiets. ‘Spring achterop!’ riep hij.

De vrouw ging op zijn bagagedrager zitten. Ze sloeg haar armen om zijn middel en schreeuwde: ‘Rijden!’

Yoël trapte zo hard als hij kon. Terug naar papa was het enige waaraan hij kon denken. Daar waren ze veilig. Zijn vader zou wel weten wat hij moest doen.

Alleen was zijn huis nog heel ver weg.

Met de vrouw achterop kwam hij minder snel vooruit. Zijn bovenbenen brandden en de fiets slingerde onder hun gezamenlijke gewicht. Ondertussen werd het getik van de poten achter hen steeds luider.

Ineens sprong een van de reuzenspinnen op een geparkeerde auto. Het dak deukte in onder het gewicht. Drie andere spinnen haalden hen links en rechts in. Eén spin sprong over hen heen en landde voor zijn fiets. De vrouw begon opnieuw keihard te krijzen en deze keer deed Yoël met haar mee. Zijn fiets slipte en ze gingen samen onderuit. Zijn wang schraapte over het asfalt en hij schreeuwde het uit van de pijn. Bloedend probeerde hij overeind te komen.

Naast hem krabbelde de vrouw op en begon te rennen.

Ze kwam niet ver.

Witte draden schoten over de weg en grepen haar vast. Voordat hij kon zien wat er met haar ging gebeuren, torende een van de andere spinnen boven hem uit. Acht zwarte ogen weerspiegelden acht kleine versies van Yoëls gezicht. Hij gilte weer en probeerde tevergeefs weg te komen. ‘Papa,’ snikte hij.

Iets prikte in zijn nek. Hij wilde weer om zijn vader roepen, maar zijn stembanden werkten niet meer. Hij voelde zijn armen zwaar worden. Zijn benen leken niet langer bij hem te horen. Alleen zijn ogen kon hij nog bewegen.

Plotseling zag Yoël honderden kleinere spinnen tevoorschijn komen. Ze stroomden onder schuttingen vandaan, uit tuinen en uit de struiken. En ze kwamen allemaal op hem af.

Hij voelde ze krioelen over zijn benen, zijn buik en zijn borst. Over zijn hals, langs zijn wangen. In zijn haar.

Draden gleden over zijn lichaam. Dunne, kleverige draden. Laag na laag wit spinsel werd over hem heen getrokken. Niet mijn gezicht, dacht hij, niet mijn gezicht!

Witte draden gleden over zijn mond, zijn neus en uiteindelijk zijn ogen. De wereld verdween achter een kleverig wit waas.

Daarna dacht hij niets meer.

**VIER DAGEN
EERDER**

LAMBERT

‘**W**akker worden, Lambert!’ Ada raakte per ongeluk met haar pincet het glas van het terrarium. Haar vogelspin schoot meteen met zijn voorpoten omhoog in een dreighouding.

Vogelspinnen hebben acht ogen, maar geen oren. Toch had Lambert het tikje meteen opgemerkt. Met de haartjes op zijn poten voelde hij elke trilling in het glas. Geen wonder dat hij was geschrokken.

‘Sorry,’ zei Ada snel. ‘Ongelukje!’

Ongelukjes gebeurden bij haar wel vaker. Zo stootte ze regelmatig een glas om, struikelde ze over een paaltje of botste tegen iemand aan omdat ze met haar gedachten ergens anders was.

ADHD! Olé!

‘Jammer dat je me niet kan verstaan,’ zei ze tegen haar vogelspin. ‘Hoe gaaf zou dat zijn? Dan konden we met elkaar praten.’

Lambert gaf geen antwoord. Logisch. En zelfs als hij haar zou verstaan, kon hij nog niks terugzeggen. Misschien was dat maar goed ook. Zijn gedachten waren vast onbegrijpelijk voor haar. *Trilling-prooi-gevaar* of zo.

‘Heb je honger?’ vroeg ze. Naast het terrarium stond een doorzichtig bakje met gaatjes in het deksel. Op de bodem lagen stukjes karton en wat groente. Voorzichtig deed Ada het deksel een stukje omhoog en stak haar pincet naar binnen. Ze duwde het karton heen en weer en pakte toen vliegensvlug een krekel bij zijn lijf.

‘Sorry, Japie210,’ zei ze, terwijl ze het insect uit het bakje haalde. ‘Je hebt een goed leven gehad, alleen komt daar vandaag helaas een einde aan. Maar het is voor een goed doel.’ Ze sloot het deksel weer en bracht de tegenstribbelende krekel naar het terrarium. Daar opende ze met haar andere hand het klepje boven in het glas. ‘Uw avondeten is gearriveerd, meneer,’ zei ze en ze liet de krekel vallen. Daarna sloot ze het klepje weer en legde de pincet weg.

Japie210 landde op de bodem. In eerste instantie bewoog Lambert niet. Ada zag hoe de krekel een paar voorzichtige passen over het zand zette. Met een snelheid die haar na al die jaren nog steeds verbaasde, schoot de vogelspin naar voren. Hij hief zijn voorlijf op en sloeg zijn enorme giftanden als twee dolken in het lijfje van de krekel. Ada wist dat er nu gif in Japie210 werd gespoten. De krekel stopte al snel met spartelen.

Arm beest. Ze pakte haar schriftje en streepte nummer 210 door.

Ada was al haar hele leven vegetariër, net als haar moeder. ‘Kunnen we Lambert geen groente voeren?’ had ze ooit eens gevraagd. Haar moeder had haar hoofd geschud. ‘Spinnen kunnen helemaal niets met planten,’ had ze gezegd. ‘Hun hele spijsvertering is gebouwd op vlees. Het is alsof jij voortaan van kiezels moet leven.’

En dus bleef ze hem krekels voeren, elke week eentje.

Aandachtig keek Ada naar haar vogelspin. Soms begon hij meteen met eten, andere keren sleepte hij zijn prooi mee naar een veilige plek. En soms – als hij geen trek had – liet hij de krekel gewoon liggen.

Vanavond had hij duidelijk honger.

Ada kon niet zien wat er gebeurde, maar ze wist dat het lichaam van de krekel van binnen langzaam oploste en dat Lambert alles opslurpte. Uren zou hij zo blijven zitten, terwijl het gif de binnenkant van Japie210 veranderde in soep. Straks zou er alleen nog maar een leeg krekvelletje overblijven.

‘Je thee wordt koud,’ zei haar moeder vanaf de bank.

Ada draaide zich om, liep naar haar toe en ging naast haar zitten. ‘Soms zou ik ook wel een spin willen zijn,’ zei ze. ‘Lekker niksdoen, beetje eten, beetje voor me uit staren.’

‘Jij en niks doen,’ lachte haar moeder. ‘Je kan geen minuut stilzitten, tenzij je aan het gamen bent. En zelfs dan wip je continu op en neer.’

‘Zouden er ook spinnen zijn met ADHD?’ vroeg Ada. Ze pakte meteen de telefoon van haar moeder van de salontafel en zocht het op. ‘Het brein van een spin werkt heel anders dan dat van ons,’ las ze voor. ‘Ze hebben... ganglia?’

‘Dat zijn een soort minizenuwknopen,’ legde haar moeder uit. ‘Veel van wat spinnen doen, gebeurt instinctief. Eten, vluchten, aanvallen. Klaar. Ze kunnen zich dus niet vervelen, en nee, ze hebben dus ook geen ADHD.’

Haar moeder was bioloog en had een doctoraat in evolutiebiologie, met als specialisatie arachnologie: het bestuderen van spinnen. Ze wist nog meer van spinnen dan Ada. ‘Dus ook geen stemmetjes die zeggen: Doe dit! Nee, doe dat! Nee, allebei tegelijk! Nee, dat is nu saai!’ zei Ada. Ze keek haar moeder aan. ‘En geen juf Sofie die de hele tijd zegt dat ik beter moet opletten. Alsof ik dat niet probeér!’

Haar moeder wreef door haar krullen. ‘Ik zou geen spin als dochter willen hebben, hoor,’ zei ze. ‘Doe mij maar een stui-terbal.’

Voordat Ada iets terug kon zeggen, trilde de telefoon in haar handen. “Brain” stond er op het scherm. Dat was een van haar moeders collega’s bij SpinLab. Hij heette eigenlijk Bryan, maar iedereen noemde hem Brain omdat hij zo slim was. ‘Wat moet die nou weer zo laat?’ mompelde haar moeder. Ze nam de telefoon van Ada over. ‘Bryan,’ zei ze. ‘Wat is er?’

Ondertussen pakte Ada haar boek over spinnen en insecten erbij. Ze sloeg het open en bestudeerde een spin die haar

poten als zeilen omhoogstak en zich over het water liet blazen. Met behulp van een draad kon ze zelfs voor anker gaan liggen. Terwijl ze verder las, luisterde ze met een half oor naar het telefoongesprek.

‘Is ze alweer verveld?’ zei haar moeder na een paar seconden stilte. ‘Hoeveel groter is ze geworden? Wat?! Zó veel?’

Ada keek op van haar boek. Waar hadden ze het over?

‘Reageert ze nog steeds nergens op?’ Ze luisterde. ‘En het glas is nog intact?’ Stilte. ‘Weet je het zeker?’ Ada spitste haar oren. ‘Wat heeft STOP daarmee te maken?’ hoorde ze haar moeder vragen. ‘Nee, natuurlijk weten ze niets van Project Chimaera, anders was de hel allang losgebroken.’

Ada legde haar boek opzij. STOP was een organisatie die tegen experimenten op dieren was. Stop Testen Op Proefdieren, oftewel: STOP. Ze hadden al meerdere keren gedreigd om SpinLab plat te leggen. Maar wat was Project Chimaera?

Haar moeder kwam overeind en liep een paar passen bij Ada vandaan. ‘Het schoolreisje afzeggen?’ fluisterde ze. ‘Als we dat nu doen, lijkt het juist alsof we iets te verbergen hebben.’

Ada schoot overeind, ging voor haar moeder staan en schudde wild haar hoofd. ‘Ik snap dat je je zorgen maakt,’ zei haar moeder, ‘maar het is Ada’s klas. Ze hebben hier allemaal zo naar uitgekeken.’

Dat was niet helemaal waar, dacht Ada. Ongeveer de helft van de klas wilde SpinLab graag bezoeken, de rest ging nog liever vrijwillig zeven dagen per week naar school met een

zombiejuf die je op zou eten als je een rekensom fout had.

‘Mam,’ zei Ada. ‘We gaan gewoon, hoor!’ Haar moeder stak waarschuwend een vinger op en luisterde weer naar Bryan. ‘Ik laat me niet intimideren,’ zei ze. ‘En ik snap ook wel waar de actievoerders vandaan komen. Ik ga liever met ze in gesprek.’ Ze luisterde even. Haar blik schoot naar Ada. ‘Nee,’ zei ze zachter. ‘De kinderen komen absoluut niet in haar buurt.’ Weer luisterde ze. ‘Bryan, ze zit nog steeds in haar verblijf, achter drie gesloten deuren. Hoe groot ze ook wordt, ze komt daar niet zomaar uit.’ Het was heel even stil, daarna zei ze: ‘Blijf haar via de camera’s in de gaten houden. We hebben het er morgen over.’ Ze zei gedag, hing op en legde haar telefoon op tafel.

‘Dus het gaat door?’ vroeg Ada.

Haar moeder knikte. ‘Ze zeggen dat ze deze keer echt actie gaan voeren,’ zei ze. ‘En dat mag. Protesteren is hun recht.’ Ze glimlachte. ‘Het gaat door.’

‘Wat is Project Chimaera?’ vroeg Ada. ‘En wie is “ze”? Wat wordt er steeds groter? Is het een spin? Hoe groot is ze nu?’

Haar moeder pakte haar theekopje op. ‘Een intern onderzoeksproject,’ mompelde ze.

‘Een onderzoeksproject is geen “ze”, mam,’ zei Ada. ‘Waarom heb je er nooit iets over verteld?’

‘Omdat jij niet voor SpinLab werkt,’ zei haar moeder.

‘Pfff, andere dingen vertel je wel, en die zijn ook geheim. Je weet dat ik nooit wat doorvertel. Ik praat wel veel, maar nooit over geheime dingen.’

‘Ada.’

Haar moeder gebruikte die toon alleen als Ada te veel vragen tegelijk stelde. Meestal wachtte Ada dan een paar tellen voordat ze verderging. Nu hield ze het één tel vol.

‘Is het gevaarlijk?’

Haar moeder keek op de klok. ‘Drink je thee op,’ zei ze. ‘Morgen mag jij de spinfluencer uithangen, maar nu is het bedtijd.’

‘Maar mam... Het is nog hartstikke vroeg!’

‘Ik ga hier niet over in discussie, Ada. De directie heeft besloten.’

Het was duidelijk dat haar moeder er niet over wilde praten. Geen probleem. Morgen zou ze Bryan wel ondervragen. Die kon haar niks weigeren. Ada keek even naar het terrarium. ‘Mag Lambert mee, mam? Kan die zijn ouwe huisgenoten zien.’

‘Die vreten hem met huid en haar op, ben ik bang,’ zei haar moeder.

Ada grinnikte. Haar moeder kon soms zo lekker overdrijven.

SPINLAB

Stoyan, die naast Ada in de bus zat, slaakte een gedempt gilletje toen ze Lambert uit haar rugzak haalde. ‘Doe eens normaal!’ siste hij. ‘Straks ontsnapt dat ding en vermoordt hij de hele klas!’

Ada begon meteen te ratelen: ‘Ten eerste kan hij er niet uit. Dit potje heeft luchtgaatjes, maar het deksel zit echt wel muurvast. Ten tweede: hij is banger voor jou dan jij voor hem. Vogelspinners kunnen bijten, maar dat doen ze alleen als ze zich écht bedreigd voelen.’ Ze hield haar vinger omhoog, alsof ze een les over spinnen gaf. ‘Het gif is trouwens niet dodelijk voor mensen, tenzij je allergisch bent. Ben je allergisch?’

‘Weet ik veel,’ antwoordde Stoyan. ‘Als ik daarachter kom, is het al te laat.’ Hij keek haar fronsend aan. ‘Waarom heb je dat beest trouwens meegenomen? Zijn er niet genoeg spinnen in het laboratorium?’

Ada knikte. ‘Daar komt hij ook vandaan,’ zei ze, ‘maar hij mag vandaag gedag zeggen tegen zijn vrienden.’

Dat laatste was een leugen. Haar moeder was vanmorgen extra vroeg vertrokken om het bezoek voor te bereiden. Lambert had Ada zo smekend aangekeken dat ze het niet over haar hart kon verkrijgen hem alleen achter te laten. Nu moest ze alleen nog zorgen dat ze hem ongezien naar binnen kon smokkelen.

De bus minderde vaart en Ada zag in de verte het gebouw van SpinLab dichterbij komen.

Juf Sofie kwam van haar plaats en liep naar voren. Snel stopte Ada het potje met Lambert terug in haar rugzak.

‘Groep acht, we zijn vandaag te gast in een echt laboratorium,’ begon ze. ‘Met dank aan Ada’s moeder, die dat allemaal geregeld heeft.’

‘En bedankt, hè?’ mompelde Mats sarcastisch. Hij kreeg meteen een elleboogstoot van Myrthe.

‘Een laboratorium is geen speeltuin,’ ging de juf verder. ‘Dus niet rennen en nergens aan zitten. Vragen stellen mag, maar wees beleefd en steek je vinger op.’ Ze liet haar blik op Mats en Filip rusten. ‘Wie zich niet aan de regels houdt, kan naar huis lopen. Duidelijk?’

‘Ja, juf,’ riepen de kinderen in koor.

Een voor een verliet iedereen de bus: Ada, Stoyan en Constança voorop, de ouders als laatste. Ada had haar rugzak niet helemaal dichtgedaan, zodat Lambert genoeg lucht

zou krijgen. Ze hoorde de spin over de bodem van het potje scharrelen. Zijn poten tikten tegen het glas, hielden even op en begonnen opnieuw. Hm, dat deed hij anders nooit.

Haar moeder stond al breed lachend voor de ingang te wachten en Ada moest zich inhouden om niet naar haar toe te rennen. In plaats daarvan zei ze: 'Hai mam.'

'Lady Lovelace,' antwoordde haar moeder. Ze gaf Ada een knipoog en begroette daarna de juf met een handdruk. 'Welkom bij SpinLab!'

'Lady Lovelace?' fluisterde Constança.

'Zo noemt mijn moeder mij,' zei Ada. 'Ik ben vernoemd naar Ada Lovelace, zij bedacht het allereerste computerprogramma. In 1843, nog voordat er computers waren.'

'Ze was in ieder geval de eerste die écht snapte wat een computer allemaal zou kunnen doen,' zei haar moeder. 'En een vrouw, dus ik ben fan van haar. En van mijn dochter.'

Ondertussen keek Mats ongeduldig naar de grote glazen deuren. Haar moeder glimlachte en liet haar blik over de rest van de klas gaan. 'Ons laboratorium bestaat uit drie delen,' zei ze. 'Als eerste de Testruimte. Daar kijken we naar het gedrag van spinnen. Hoe jagen ze? Hoe lossen ze problemen op? En hoe snel vinden ze de uitgang in een doolhof?'

Achter haar gingen de deuren open en kwamen twee mannen naar buiten. Net als haar moeder waren ze gekleed in witte labjassen. Haar moeder wees naar Brain. 'Dit is Bryan Pinas,'

zei ze. 'Hij zal de eerste groep meenemen naar de Testruimte. Naast hem staat Cor Ouwehand, hij is het hoofd van de afdeling Biogenetica & Synthetische Toxicologie, oftewel: Bio-Syn.'

Ome Cor, zoals Ada hem altijd noemde, knikte stijfjes. Van hen drieën zag hij er als enige uit als een ouderwetse professor met zijn ribbroek, ruitjesoverhemd en een bril die net iets te scheef op zijn neus stond. 'Ja, eh...' begon ome Cor. 'Bij Bio-Syn kijken we niet naar wat de spin doet, maar naar wat hij is. We onderzoeken zijn DNA en zijn gif. We kijken of we die stoffen kunnen gebruiken om mensen beter te maken. Of juist sterker.'

'Spider-Man!' riep Filip en hij deed alsof hij een web schoot. Iedereen moest lachen.

Cor niet. Hij zette zijn bril recht en keek heel even naar Ada's moeder. 'Mensen veranderen in spinnen is verboden,' zei hij. 'Wij onderzoeken spinnen-DNA en spinnengif om medicijnen te maken. Dat is iets heel anders.'

'Dus geen superkrachten?' vroeg Filip.

'Nee,' antwoordde Cor kort. 'Dit is een laboratorium, geen superheldenfabriek.'

'Pfff,' blies Filip. 'Saaie boel.'

'Dan hoop ik dat ik jullie toch nog een beetje kan verrassen,' zei Ada's moeder. Ze stapte naar voren. 'Mijn naam is Dounia Saidi en ik ben behalve de moeder van Ada ook hoofd van LEA, het Laboratorium voor Experimentele Arachnologie.'

Daar veranderen we het DNA van spinnen. Daardoor kunnen ze groter, sterker of slimmer worden dan spinnen in de natuur.'

'Waarom zou iemand grotere, sterkere en slimmere spinnen willen hebben!' riep Stoyan. 'Dat is toch levensgevaarlijk?'

'Dolfijnen zijn ook superintelligent en die zwemmen ook niet de hele dag rond met plannen om mensen te vermoorden,' zei Ada.

'Voor zover we weten,' mompelde Mats.

'Jullie hoeven je geen zorgen te maken,' zei Ada's moeder. 'SpinLab is veiliger dan de zwaarst bewaakte gevangenis van Nederland.'

'Want daar ontsnappen ook nooit mensen uit,' zei Mats.

'En nu is het genoeg, Mats,' zei de juf. 'Toon een beetje respect.'

Haar moeder keek de leerlingen aan. 'De juf heeft jullie in drie groepen opgedeeld. Groep A begint bij Bryan in de Testruimte, groep B gaat met Cor mee naar Bio-Syn en groep C komt met mij mee naar LEA. Na een uur wisselen we.'

'Ik kom liever helemaal niet aan de beurt,' mompelde Stoyan. 'Straks worden we allemaal hartstikke doodvermoord.'

Juf Sofie las de namen van de kinderen per groep voor, voor iedereen die er gisteren niet was (zoals Myrthe) of niet had opgelet (zeker de helft van de klas). Uiteindelijk bestond het groepje van Ada uit zeven kinderen. Zij gingen als eersten met haar moeder mee naar LEA.

Terwijl ze met z'n allen het gebouw binnenstapten, ging Ada naast haar moeder lopen.

'Waren die STOP-mensen er nou?' fluisterde ze.

'Nope. En Bryan heeft ze namens mij een mail gestuurd dat ze van harte welkom zijn om alles te komen bekijken en te praten over hoe we de dingen nog beter kunnen doen. Ik verwacht dat dit met een sisser afloopt.'

'Ze zijn dus gewoon geSTOPT,' giechelde Ada. 'Gestopt met STOPpen. Ze hebben op de STOPknop gedrukt. Ze zagen een STOPbord, kregen een STOPverbod. Of ze zijn in een STOPlicht veranderd.'

Haar moeder keek haar hoofdschuddend aan. 'Je bent niet te STOPpen, hè?'

'Precies!' zei Ada trots. 'Volledig unSTOPpable!'

Ze zag hoe haar moeder naar de andere twee onderzoekers liep en met ze begon te fluisteren. Alle drie keken ze bezorgd. Ada zette een paar stappen dichterbij en spitste haar oren.

'Een gat in het glas,' zei Bryan. 'Zo groot als mijn hand.'

'En de deuren van de afdeling?'

'Allemaal vergrendeld. En ze verroert nog steeds geen poot.'

'Dan gaan we gewoon door,' zei haar moeder.

LEA

Mobieltjes in de kluisjes, jassen aan de kapstok, rugzakken ook,' zei Ada's moeder.

'Ah, toe?' probeerde Barbara nog. 'Eén TikTokje maken?' Maar de moeder van Ada schudde haar hoofd.

'Wat we hier doen is strikt geheim. Geen foto's, geen filmpjes. Ik wil niet dat concurrenten er met onze ontdekkingen vandoor gaan.'

Of dat STOP ontdekt wat er achter de drie afgesloten deuren zit, dacht Ada. Ze zette haar rugzak neer. Speciaal voor vandaag had ze een knalroze hoodie aangetrokken met zo'n grote buidelzak. Terwijl haar moeder druk aan het overleggen was met de juf, ritste Ada haar tas open en griste het reispotje met Lambert eruit.

Haar spin schoot langs het glas omhoog en duwde met zijn voorpoten tegen het deksel.

Tik-tik-tik-tik.

Hetzelfde geluid als buiten bij de bus. Alleen veel sneller. Hoe Ada het potje ook hield, Lambert draaide zich steeds naar dezelfde kant: naar de gang die verder het gebouw van SpinLab in leidde. Was dat waar dat project was waar haar moeder zo geheimzinnig over deed? Snel liet ze het potje in de buidel van haar trui glijden.

'Je bent net een kangoeroe met haar kind,' giechelde Constança, die naast haar stond.

'Ssst,' siste Ada. Ze duwde het potje nog wat dieper weg. 'Ik mocht hem eigenlijk niet meenemen.'

'My lips are sealed,' zei Constança en ze maakte een ritsgebaar over haar mond. Ada hing haar rugzak bij haar jas en ging toen bij haar moeder staan.

'Ik vind het best spannend,' fluisterde Ada.

'Waarom?' vroeg haar moeder verbaasd. 'Je bent hier al zo vaak geweest.'

'Maar dit is anders,' antwoordde Ada. Ze keek om naar haar klasgenoten. 'Nu is de rest erbij. Het is alsof ik alles door hun ogen zie.'

'Ah,' zei haar moeder. 'Spiegelneuronen. Je hersencellen kopiëren de emoties van anderen. Dus omdat zij een beetje zenuwachtig zijn, voel jij dat ook. Fascinerend, hè?'

Ada zuchtte zachtjes. Dat bedoelde ze helemaal niet. Ze was bang dat haar klasgenoten SpinLab stom vonden. En dat ze daardoor háár stom vonden. Ze lag toch al niet goed in de klas,